

Tarcai Zoltán búcsúztatása

Ha lehet, vagy szabad megfogalmazni, hogy mi a leg-szebb távozási idő a földi létből, akkor az a karácsony. Tarcai Zoltánnak megadatott ez a pillanat. 2009. karácsonya már így őrzi meg a jövőben mindig maradandóan távozása emlékét.

Alig pár hónapja, hogy kezünkbe vehettük „Emlékeim” című könyvét, mely a zene szolgálatában eltöltött fél évszázad történéseit rögzíti. A személyes dokumentumok, események lejegyzései híven rögzítik a gazdag életutat, mely a Magyar Kodály Társaság egyik – jelképes – oszlopának életművét foglalja össze és tárja a nyilvánosság elé.

A pálya, a távozás és a búcsúztatás ritka mélységű harmóniában egészítette ki egymást.

Először **Nyíregyházán** a *Magyarok Nagyasszonya Társszékesegyházban* gyűltünk össze az elhunyt urnájánál. A zsúfolódásig megtelt templomban a szentmisét *Bozák Nándor* püspök úr celebrálta, vele együtt mutatott be áldozatot *Dr. Váradi József* pápai prelátus, *Jáki Teodóz* bencés szerzetes és *Kocsis Fülöp Péter* Hajdú-dorogi görög katolikus megyéspüspök. A szertartás előtt és alatt a székesegyház, korábban Tarcai Zoltán által vezetett, vegyeskara, a görög katolikus teológia férfikara (itt is tevékenykedett az elhunyt), és a Cantemus Kórus – *Szabó Dénes* vezényletével – működött közre. Nem lehet meghatódottság nélkül felidézni azokat a perceket, amikor a szertartás előtt a Cantemus Kórus éneke alatt a templom vegyeskarának tagjai, egyenként egy-egy szál fehér rózsával, elvonultak a végső tiszteletet megadva, karnagyuk hamvai előtt. Az urna mellett ott láthattuk XVI. Benedek pápa kitüntető, elismerő oklevelét, mely nem sokkal a halálest előtt érkezett meg a címzetthez.

A méltatások sora a szertartás alatt mindhárom miséző részéről megtörtént; külön kiemelés érdemel, hogy bencés muzsikuskollegánk egy

régi, a közelmúltban felfedezett, népi siratóéneket, megegyeszerűsített gregoriánnak hangzó dallammal énekelte el az ősi Halotti beszédet! A mise végén a Magyar Kodály Társaság nevében e sorok írója a következőképpen emlékezett meg a Társaság Szabolcs-Szatmár megyei tagcsoportjának felejthetetlen emlékü vezetőjéről:

Kosztolányi Dezső Halotti beszéd című költeményében így ír:

*„Látjátok feleim, egyszerre meghalt
és itt hagyott minket magunkra.”*

Magunkra maradván eszünkbe juthat a közismert mondás: senki sem pótolhatatlan. De éppen ez esetben az a tétel áll fenn, miszerint van akinek a távozása akkora űrt hagy maga után, hogy pontosan érezzük: pótolhatatlan társunk hagyott itt bennünket, aki – ismét Kosztolányit idézve: „milliók közt az egyetlen”.

Az eltávozott életpályáját végigkísérve itt ma a hivatásáért, családjáért, hazájáért szakadatlanul munkálkodó férfitől búcsúzunk, aki korosztályánál fogva a mának példát mutatott: nem lankadó energiával, még beteg is szolgálta azt az ideált, melyet végérvényesen életmintának tekintett. A kitűnő diákból lelkes, lelkiismeretes, megalkuvást nem ismerő tanár, karnagy, előadó, népművelő lett, aki az idő és a történelem – vagy másként fogalmazva: a politikai helyzettel dacolva tette dolgát megtorpanás nélkül.

Mint a nyíregyházi tanárképző főiskola vezetője országos, sőt nemzetközi szintre emelte tanintézetét. Az 1978-ban alakult Magyar Kodály Társaság oszlopos tagjaként a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei tagcsoport megalakításán és vezetésén keresztül azóta sem tapasztalt lendületet adott a Kodály Zoltán eszméit ápoló közösségnek, itt is pótolhatatlan űrt hagyva maga után. Ugyanezt érzi a Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetsége. De hiányát látja majd a nyíregyházi zenekedvelők legszűkebb tábora is, ahol előadás-sorozatával hosszú éveken keresztül gondozta életük „virágos kertjét”, ahogy Kodály egy írásában a zenével gazdagított életutat jellemezte. Mert lehet zene nélkül is élni, mondta, a sivatagon át is vezet út. Tarcai Zoltán, ahol csak lehetett virágokat ültetett a sivatagos életutak szélére. Tehette, mert olyan egyéniség volt, akiből sugárzott a derű, a humanum, a szép szeretete, a szeretet szépsége, ami nélkül semmik vagyunk. Bizzunk abban, hogy életének példája tovább él majd tanítványaiban, volt kórustagjaiban, azokban, akiket elvezetett a zene szépségeibe, akik nem egyszer fátyolos szemmel, boldog, derűs mosollyal ajkukon említették „Zoli bácsi” nevét, valahányszor személye valamilyen összefüggésben szóba került.

Sokszor halljuk manapság, hogy példaképek kellenek. Hát tessék, itt van! Próbáljuk meg követni! Életútja tekintetében rá is érvényes Pál apostol összegzése: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végeztetre eltétetett nékem az igazság koronája.”

A fájdalmas búcsút két nagy költőnk sorait idézve zárom, Virág Benedekét:

„Hiába tapsolsz rettenetes halál !

Kik érdemekkel nyertek örök nevet:

Kik nem magok hasznokra éltek,

Büszke hatalmad alá nem esnek.”

Arany Jánosét: „A lélek él: találkozzunk !”

Requiescat in pace.

Ezután Erdélyi Tamás felolvasta Dr. Szabó Gyula versét „Köszöntő Tarcai Zoltán 71. születésnapjára” címmel. A költemény nyomtatásban olvasható Tarcai Zoltán „Emlékeim” című könyve 8. oldalán.

★

A felejthetetlen nyíregyházi megemlékezés után második alkalommal a szülőváros, **Miskolc** búcsúzott szülöttétől. A Minorita Plébánia templomban *Jáki Teodóz* mondta a halotti misét és *Dr. Jóob Árpád* nyugalmazott nyíregyházi főiskolai tanár, az elhunyt utóda, tartott méltató búcsúbeszédet. Tásaságunkat ez alkalommal *Dr. Ittész Mihály* társelnök képviselte. Halottunk hamvai a miskolci temetőben nyugszanak.

Vigaszul a költő Arany János szavait idézzük:

Nem hal meg az, ki milliókra költi

Dús élte kincsét, ámbár napja múlt:

Hanem lerázván, ami benne földi,

Egy éltető eszmévé finomul.

Szőnyi Erzsébet

50 éves Jubileumi ünnepség a Baranyai utcai iskolában

„Ma azért gyűltünk itt össze, hogy köszöntsük az 50 éves múltat, hogy fejet hajtsunk mindazok előtt, akik ez alatt az 50 év alatt az iskoláért tevékenykedtek, és megvetették az alapjait annak a szellemiségnek, amely mind a mai napig összetart bennünket.” – kezdte ünnepi megemlékezését *Kerekes János* az iskola igazgatója, majd idézett az iskola múltjából.

Az **1959-60**-as tanévben két új iskola nyitotta meg kapuját a XI. kerületi Baranyai utca 16. és 18.-ban. Egy fiú és egy lány iskola. A következő évben már koedukáltan tanultak az idejárók. **1970-ben** a két iskolát elválasztó közfalakat lebontották, és a közös iskola már az

„**Ének-zene és Német Tagozatos Általános Iskola**” nevet kapta.

Az iskolát a kerületi közoktatás irányítói szakmailag és közösségileg is többször elismerték, és a szülők által keresett iskola volt. Jó híre megalapozta a névadóválasztást is. A színvonalas kórusmunka, ismertté tette az